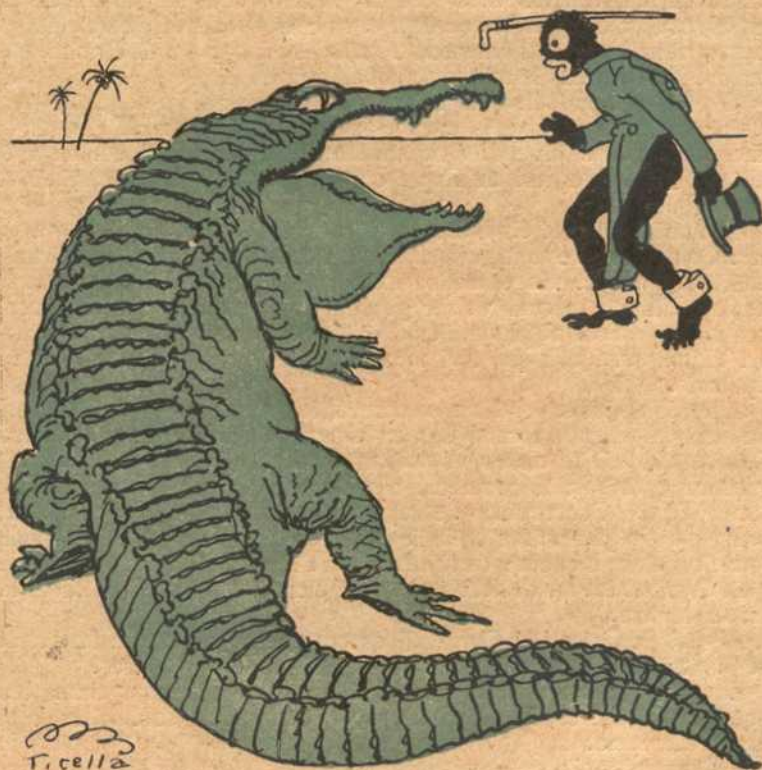

T. cella

- Bon cocodril, ¿has vist al meu amic Panxito?
- Si, ara acaba de passar.
- ¿Cap aon?
- Cap a la meva panxa.

La superstició del divendres

Es gairebé universal i de tots els temps la superstició que considera el divendres com a dia de desgracia.

El nom de divendres no és d'origen cristià, sinó gentilic; és una contracció de *Veneris dies* (dia de Venus), com l'anomenaven els antics romans, designació que té la seva correspondència en els països septentrionals, on se l'anomena *Freitag-Friday*, dia de Fricka, muller d'Odina, segons la mitologia nibe'lúngica.

S'ignoren a punt fixo els orígens de la superstició del divendres, que alguns fan derivar dels començaments del Cristianisme, quan es va establir que'ls divendres fossin dies de dejuni; però sembla més versemblable el criteri dels que opinen que la dita superstició té arrels gentíliques.

La superstició del divendres està molt arrelada entre la gent de mar. Conten algunes antigues cròniques que uns mariners americans, despreciant semblants preocupacions, varen fer-se a la mar en una nau, la quilla de la qual va ser posada en divendres, que en divendres va ser botada a l'aigua, i en divendres va verificar la seva primera i última sortida, i que mai més va saber-se res d'ella ni dels seus tripulants.

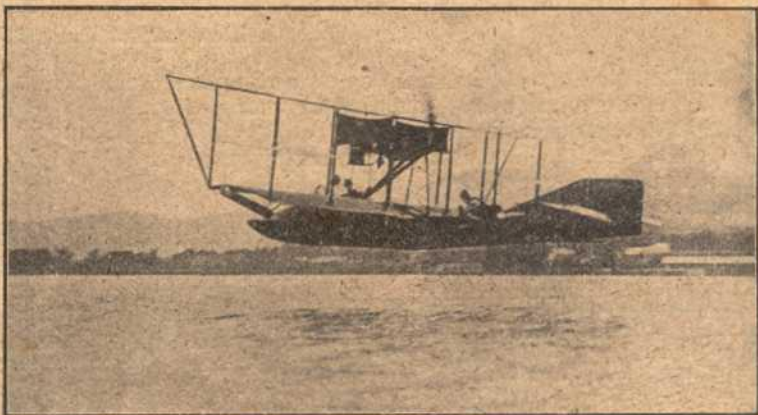
Ademés de les supersticions corrents i comunes en tots els països, que a Espanya estan formulades en el conegut aforisme: *En viernes ni en martes no te cases ni te embarques*, a Rússia es creu que'l divendres està baix la protecció d'una santa especial anomenada la Mare Piatnitsa Prascovia, que repassa la casa en el dia esmentat, observant si algú realitza treballs innecessaris, per a castigar-lo amb alguna malaltia. La neteja de la casa es fa a Rússia els dijous, per a que al dia següent tot quedi llest i en condicions de rebre la visita de la Mare Piatnitsa.

Al país de Gales i al Cornwall es considera que és una temeritat greu i perillosa aixecar els matalassos dels llits en divendres.

En alguns pobles d'Alemanya i d'Holanda no's munyeixen les vaques en divendres, i a Suïça es creu que duu mala sort ballar en el dia de referencia.

A Dinamarca els enamorats es guarden bé de festejar en divendres,

EL BARCO AUCELL

L'aparell és de forma tal, que pot utilitzar-se per a les dues coses: per a navegar per l'aigua i per l'aire, lo qual tindrà gran aplicació per als dies de mala mar, ja que amb una volada salvarà les altes ones.

per raó de que'l fer-ho en tal dia porta motiu de renyines i de desavinença.

Com es comprendrà, donem aquestes notes no més que a títol de curiositat, sense donar la més lleugera fe a res de lo que's diu respecte a la malestruguesa del divendres, ja que si repasséssim l'història de l'humanitat, ben segur que no deixariem de trobar realitzats dintre l'esmentat dia, lo mateix que en els altres, considerats com a més o menys fatídics, importants avenços i conquestes, així morals com científiques, que han impulsat poderosament el progrés de les societats humanes.

Per de prompte, que en divendres es verificà el fet de major importància per a l'humanitat, d'ençà que'l món és món, i va ser la Redempció del nostre llinatge i amb ella la confirmació de la veritat i de la santedat de la doctrina cristiana, mercès a la qual el món va entrar en camí de la veritable civilització.

ABECÉ

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica el tercer folletó de la preciosa noveleta «La família del capità Delmar». Amb aquest Suplement es regala el conte complet «La porqueria», de Miquel Folch i Torres.

En Camacurt pel món

L'aventura del pallier

VÀREM deixar an en Camacurt en els aires, penjat amb el seu ase en el globo improvisat, mentre els antropòfags esperaven bocabadats la tornada de l'hèroe.

Com se veu, no coincidien pas en desigs, perquè lo que és en Camacurt no tenia ganes de tornar entre aquells golafres de carn humana.

Per això va sofrir amb paciència, i gairebé amb satisfacció, una tempesta de vent que's desencadenà mentre navegava pels aires.

La força del vent era tanta, que'l globo prengué una velocitat de no sé quantes milles per hora. L'ase den Camacurt no feia més que estornudar, a causa de la violència de l'aire que li entrava pels orificis del nas.

En Camacurt mateix estava que no sabia ont era, i sols s'aconhortava pensant en que, com més bufava el vent, més lluny aniria a parar.

En efecte, en una nit, sense ni adonar-se'n, va passar un mar immens i travessà extensos països de rares vegetacions, fins que, a l'últim, va cedir el temporal, i amb la major alegria vegé que's trobava al damunt d'un país més o menys civilitzat, deduint això de veure grans extensions de camps de blat, en les que s'hi oviraven nombroses colles d'homes que segaven.

Creient a propòsit aquell punt per a baixar, i com que'l vent havia minvat, va fer un estrip a la bomba per a que, deixant escapar l'aire calent, pogués baixar en aquells terrenys.

I així es va fer, però no li va anar la cosa tant bé com ell suposava, perquè'l lloc on se trobava era en la regió de plantacions d'un dels Estats menys civilitzats de Nord-Amèrica.

En aquells països, per a les cullites es lloga gent de tota mena, mig selvatges que van corrent aquells indrets sense domicili fixo, i acostumen a ésser manats per capataços brutals que tot ho arreglen a cops de fuet.

En Camacurt no sabia res d'això, i baixà tranquilament en mig d'un camp de blat.

Quan ell es creia ésser objecte de la millor rebuda, va sentir uns crits aixordadors. Ell no'ls entengué, però lo que li deien era que sortís d'allí amb el seu ase i amb el seu globo, perquè estava malmement el blat.

Com que no ho entenia i, per lo tant, anava caminant per allí, un dels capataços, per a avisar-lo, ho va fer engellant-li un tret de revòlver que, afortunadament, sols feu blanc en la tela del globo.

Al veure que'l rebien a trets, en Camacurt prengué el partit de fugir; però, per desgràcia, s'havia descuidat de deslligar l'ase, i aquest, en sa cursa, arrocava el globo de tal manera que per tot on passava deixava els blats ajeguts i malmesos.

Al veure això, el capataç ordenà als seus obrers que empaitessin an en Camacurt, i començà la cursa. El nostre hèroe, veient que anaven maldades, va deixar l'ase enrera, i això que'l ruc corria tant com podia, i ovirant allí a poca distancia l'era amb un paller, corregué a amagar-se al darrera, ténint la sort de trobar una escala de peu apoia-da al mateix.

Amb quatre gambades va ser a dalt, i tement ésser vist, se li va

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

1. — Noia, aquest bifecc fa la cara de 2. — Sí, sí; ja t'he dit que n'era molt de dur
molt dur; em sembla que no'l podré tallar. i no'l podría tallar.

ocórrer disfreçar-se amb el barret de copa tronat i la livita estripada que havien posat al cim del pal del paller per a espantar els aucells, i apretant-se al pal, amb posat defallit, per a imitar el caient de la livita, va quedar-se allí quiet com un mort, mentres els de baix se-
guien empaitant l'ase.

J. M. F.

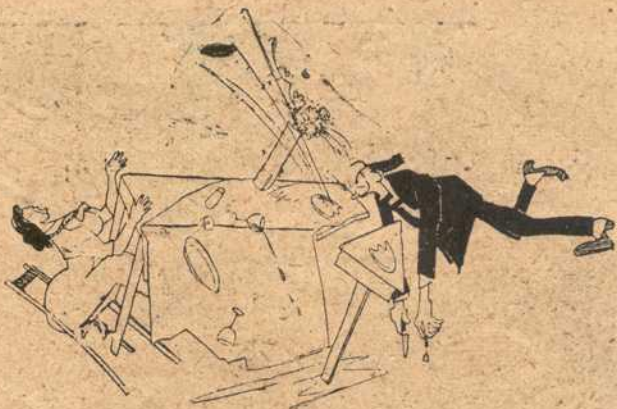
Versos de riure

Excel·lència de l'anàlisi

L'apotecari Minguell
i la seva dòna Paula
van tenir quatre raons
per coses sens importància;
mes ella, d'un cor sentit,
que per no rès s'afectava,
va esclatà al punt en tals plors
que va quedar-ne amarada.

— Tot quant facis és en va
— li diu ell sens immutar-se: —
ni em commou el teu dolor
ni em fan rès les teves llàgrimes;
les he analitzat i sé
que contenen, en substància,
un xic de fosfat de calç,
de clorat de sosa... i para;
tot lo demés, filla meva,
pots creure-ho, no més és aigua.—

Nyic

3. — ¡Mare de Déu Santíssima! ¡I això que deies que no podries tallar-lo! ¡Has tallat taula i tot!

De la Ceca a la Meca

LA RIALLA GUARIDORA. — Sembla estar demostrat que en alguns casos una rialla feta de gust podria salvar de la mort a un malalt encara que's trobés en estat agonic. Lo dificultós està en fer riure a un que's trobi en aquella situació, ja que en semblant trànsit són pocs els qui estan per bromes.

Emperò hi ha hagut vegades que s'ha intentat, amb bon èxit, produir la rialla en malalts desesperats.

Trobant-se malalt de gravetat, a Meluàn, el duc d'Angulema, fill de Carles IX, i havent-se preparat ja a ben morir, un dels metges que l'assistien va dir que sols hi havia un medi per a salvar-lo: fer-lo riure.

Disposat a salvar al duc amb una medecina tant original, els seus servidors varen consentir a representar una grotesca farsa, presentant-se davant del llit de llur senyor el secretari, l'intendent, dos vells amics i el capità de guardies, militar veterà, seriós i de posat ferotge, vestits de blanc i portant al cap un casquet vermell amb plomes de gall, amb el qual saludaren de la manera més ridícula, mentres el vell capità donava cops amb el sabre als genolls dels seus comp^{ny}s.

Davant d'aquesta còmica esce^{na}, el malalt va esclatar en grans rialles; el nas li va sagnar abundantment, va baixar la febra que feia vint dies que l'abusava, i al cap de sis ja gairebé estava curat.

També es conta d'un cardenal que, trobant-se a les portes de la mort, va curar-se de sobte amb l'esclat de riure que li va produir el veure al seu mico com s'encasquetava el seu capell cardenalici.

Ja ho sabem, doncs: quan tinguem algun parent o amic a punt d'entregar-la, en lloc de fer la cara trista, de plorar, de parlar baix i entre sospirs, etc., serà més convenient posar-nos a fer tombarelles per la seva cambra, proposar-li colmos i contar-li acudits; emperò cuidant bé d'assegurar el

— Em vaig obligat a despatxar-lo: treballa poc.

— No obstant, no podrà negar-me que sempre he treballat com un negre.

tret, perquè si lo que fem amb la major bona intenció de curar-lo, en lloc de gràcies resulten pocasoltes, correm perill de que'ns tiri la taceta de broc o la xinxeta pel cap, per mica de forces que li quedin.

INJECCIONS DE XAMPANY — Heus aquí altre remei original i agradós a tot ser-ho: les injeccions subcutànies de xampany, que un metge anglès ha començat a emprar per a curar la depressió que segueix a les grans operacions quirúrgiques, assegurant que la seva acció és de major alecte — i sobre tot de més bon pendre — que l'esticnina, l'èter, l'oli camforat, substàncies empleades fins al present pels grans cirurgians i indicades en les pneumònies i gripes infeccioses.

Sembla que'l xampany és perfectament tolerat per l'organisme en dosis

de cinc-cents grams, podent administrar-se dues injeccions, o sia el contingut d'una ampolla en un intermedí de sis hores.

Si la terapèutica moderna va seguint per aquest camí, no serà estrany que poguem constatar abans de gaire l'aplicació de rodanxes de *roostboef* a tall de cataplasmes, l'ús de la *chartreuse* per a fregues, i l'administració de llagostins amb salsa verda per a ús intern.

En resum, que donarà gust estar malalt, i que lo mateix li serà a un hom que'l portin a l'hospital que a la *Maison Dorée*.

JORDI BUSCA

Epitafis

I

Jeu el xofer Pere Puga
d'aquesta fossa al bell fons,
tapada amb grossos maons
i a més amb llosa feixuga.
Si algú creu que amb això es juga,
pot deixar-se de raons,
car foren ses intencions
que cap dels morts que feu, puga
anar li amb reclamacions.

II

Aquí descansa en Pep Guix,
que robava cotó al Port.
Si el pobret no s'hagués mort,
potser fóra encara viu.

III

Aquí jeu el metge Riera,
del que ningú pogué dir
que un malalt deixés morir
mentre exercí la carrera.
Si bé s'ha de confessar
amb la major hidalguia
que sols la va exercitar
menys de la meitat d'un dia.

IV

Aquí reposa en Benet,
que tant gran fumador era
que's fumava de carrera
cada hora tot un paquet.
Per això al morí, el seu nét,
que era un tranquil de primera,
va plantà una tabaquera
en lloc d'un xiprer. ¡Ben fet!

V

Aquí jeu un Boy-Scout
qui per fer musculatura
va quedar, pobre criatura,
molt sec, prò molt llargarut.

VI

Reposa aquí un borratxo
que a tota veu proclamava
que lo que menys li agradava,
justament, era el porró.
I es va comprovar, a la fi,
que deia la veritat,
car mai li havia agradat
el porró, però el vi sí.

VII

Aquí reposa en Blanxar,
que era distret en tal grau
que va morir, el gran pau,
perquè oblidà el respirar.

KUKABLANKA

QUATRE FENÒMENS. —L'home més gros, el més alt i el més petit de la terra.

El més gros pesa 357 kilòs i és apotecari. El més alt mida 2,42 metres, és rus i soldat ras. El més petit mida 90 centímetres d'alçada i té seixanta anys d'edat.

La senyora té per característica una barba molt poblada, compta vint-i-dos anys i als tretze ja la tenia com ara.

**La raó del pagès
o el pagès de la raó**

Un pagès que tenia un procés anà a visitar al seu advocat, el qual li digué:

—Amic, perdràs la causa; la llei decideix formalment contra tu.—

I al mateix temps li ensenyà el capítol del llibre de lleis que feia referència an aquell assumpte. El pagès li digué allavors:

—Senyor, no deixeu de defensar-me; els jutges potser s'equivocaràn.—

En aquell moment la criada avisà a l'advocat de que hi havia una visita de compromís, i aquest sortí del seu despatx.

Quan el pagès quedà sol, aprofità l'absència per a estripar la fulla del llibre ont hi havia l'article de que's tractava.

Es posà la fulla a la butxaca, i sortí secretament, com un home

que hagués comès alguna mala acció.

El dia del judici arribà.

L'advocat defensà al pagès, pronunciant un discurs tant brillant i amb arguments tant contundents, que'ls jutges quedaren confosos i donaren la raó al pagès.

Aquest, al sortir de l'Audiència, anà a trobar al seu advocat, el qual li digué:

—Amic meu: has guanyat la causa, sense jo pensar-m'ho.

—Senyor—li digué el pagès,— jo no podia perdre.

—Per què?

—Perquè, miri.—

I dient això, li mostrà un troç de paper rebregat.

—M'havia posat a la butxaca la fulla ont hi havia l'article que'm condemnava.—

EUDALT CASERAS IGLESIAS

Lo millor i lo pitjor

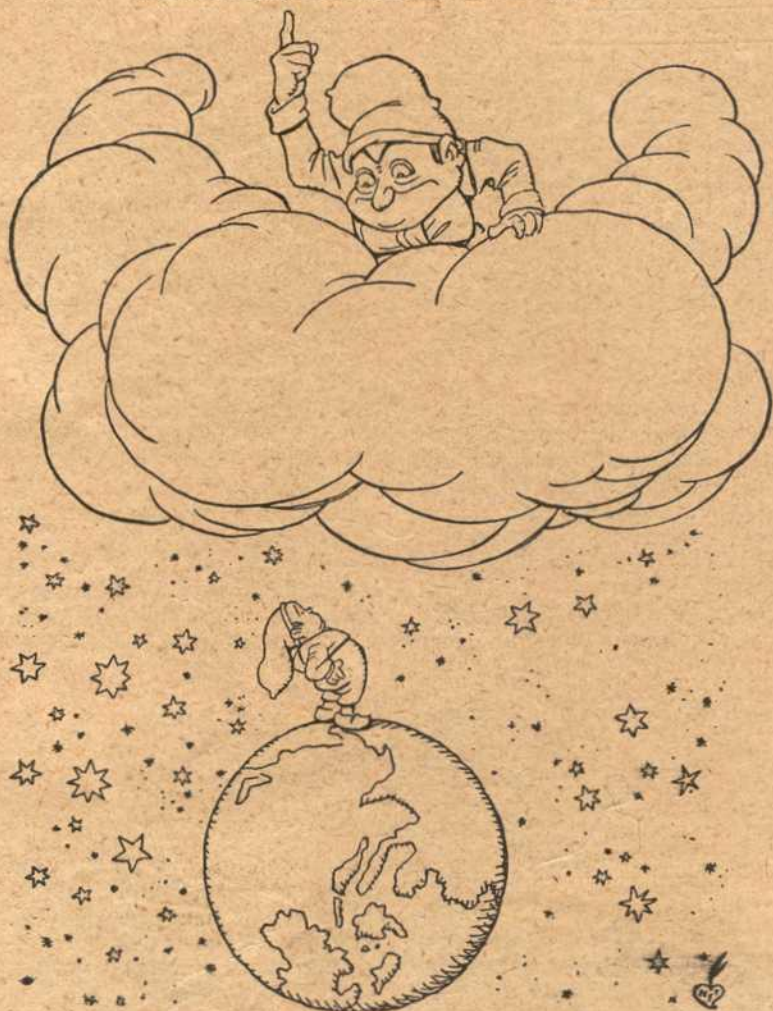
Permeteu-me, estimats patufistes, que a l'agafar la ploma per a dirigir-me per primera volta a vosaltres, us endreci un molt expressiu saludo, sortit del cor de qui, amb els savis exemples del simpàtic PATUFET, s'ha fet home,

i us encoratgi a seguir essent molt assiduus llegidors.

Dit això, a manera de prefaci, permeteu-me que us expliqui quelcom que no sé de cert si és conte, llegenda o historia.

En una molt important ciutat i en època bastant llunyana, s'hi celebrava una gran fira, i amb aital

L'ÚLTIMA LLIÇÓ DEL ¡CU-CUT! AN EN PATUFET

— Escolta, nano: m'han dit que aviat faràn sortir aquí a la terra un disfreçat de ¡Cu-cut! perquè's creguin que sóc jo. No te l'escoltis, que no pot ensenyar-te res de bo qui per afany de diners fa cosa tant baixa com és apropiat-se de la glòria i el bon nom d'un altre.

motiu, un molt ric ciutadà volgué convidar a uns quants amics, per qual causa envià a Isop, son esclau, al mercat a comprar lo millor que trobés.

Aquest comprà llengües, i les feu guisar de manera variada. Els convidats es queixaren a l'amo de no haver-los donat més que llengües.

—¿No't vàreig enviar a comprar lo millor de la plaça?—digué l'amo a son esclau.

—¿Què hi ha millor que la llengua?—respongué Isop.—Per ella es governa; per ella es propaga la veritat; per ella s'escampa arreu del món la raó; per ella els pobles se civilitzen; per ella, en fi, complim la primera obligació: enviem nostres oracions als déus.

—Bé—digué l'amo,—aquests mateixos amics vindran demà, i vull que compris lo pitjor.—

Al dia següent, Isop serví llengües igualment, contestant a les imprecacions del seu amo que la llengua és lo pitjor del món. D'ella ens servim en nostres plets i discordies; d'ella ens servim en nostres guerres; d'ella ens servim quan murmurem; d'ella ens servim fins en les calumnies. Si amb ella alabem als déus, amb ella també reneguem de llur autoritat; si amb ella escampem la veritat, amb ella propaguem l'error; si

amb ella, en fi, exaltem nostra pàtria, d'ella es serveixen els renegats per a fer-li traició.

¡Quin exemple més edificant! Si bé ho mireu, és veritat, perquè sinó ¿de què se servia Jesucrist per a predicar sa doctrina? de la llengua; ¿de què se servia Judes per a fer traició al Mestre? de la llengua igualment. ¿No's servien de la paraula aquells savis i filòsops com Sòcrates, Ciceró i altres? de la paraula se servien igualment aquells delators de cristians. Si per fer bé l'empleen els homes de ciència, predicadors, professors, metges i molts d'altres, de la paraula fan ús els anarquistes i revolucionaris per a sembrar en el cor de l'home ignorant la llavor del mal.

Molts exemples podria citar, estimats amics, per a afermar mon asert; però sols diré que la llengua ha estat, és i serà l'orgue empleat per a difondre la veritat i la mentida. En nostra mà està, enteneu-ho bé, el que'n fem bon ús: instruim-nos i eduquem-nos, i eduquem i instruim a nostres consemblants, per a que sols l'empleem per als fins més enlairats; per això Déu ens l'ha donada, per a alabar an Ell i glorificar a nostra Catalunya: heusaquí el millor ús que'n podem fer de la llengua.

JOAN ROSET ABELLÓ

L'origen de la targeta postal

Crec que us agradaria saber l'origen de la targeta postal. Avui l'explicaré.

Un dia de l'any 1869, el mestre Emanuel Herman, de Viena, estava sol·licitant per correspondència un immens nombre de dades per a la seva obra notable *Guia per a l'estudi de l'Economia Nacional*. Tot pensant, se li ocorregué que seria més ventatjós que l'usual carta una

forma de correspondència més fàcil i barata. Un quant temps després es presentà a el director postal del govern austriac, suggerint-li l'ús d'una targeta, timbrada amb el segell i oberta, idea que fou desseguida adoptada. En un mes, les autoritats austriacques havien fet imprimir i, ademés, vengut un milió de targetes postals.

Enviat per

PERE DEULOFEU GOL

Aniràn en el número vinent.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

Ma primera és vocal,
ma segona és part del cos,
ma tercera és una xifra
i el total d'home és un nom.

GERMANS CAVALLE

TARGETA

Carlets O. Pardo

Combinar aquestes lletres de manera que donguin el títol d'un drama català.

EUDALT CASERAS IGLESIAS

ACRÒSTIC

0
0
0
0
0
0
0
0
0
0

Substituir els punts per lletres, de manera que's llegeixin noms de carrers de Barcelona. La columna vertical de zeros deu donar un nom de dona.

E. C. I.

JEROGLÍFIC TEATRAL

Part del cos 500 1913

VICENS BORRÁS

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la xarada: *Paula*.—A la targeta: *La Resclosa*, *Iglesias*.—Al jeroglífic teatral: *Clarís*.—Al logogrif numèric: *Freginals*.—A l'acròstic: *Mussot*, *canari*, *perdiu*, *cugullada*, *perdal*, *calandria*, *rossinyol*.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

BARCELONA.—Impremta de FIDEL GIBÓ, carrer de Valencia, núm. 333

Primer sorteig d'EN PATUFET

Ja ha començat el repartiment de números.

Els subscriptors d'EN PATUFET amb suplement, de fóra de Barcelona, rebràn encaixats els dos números dintre del folletó.

Els subscriptors d'EN PATUFET amb suplement, de Barcelona, tindran de passar per la nostra Administració a exhibir el rebut de subscripció, i a l'acte se'ls entregará els dos números que'ls corresponen.

Els compradors d'EN PATUFET amb suplement, de fóra de Barcelona, passarán a recollir el número en la mateixa casa ont el comprin cada setmana.

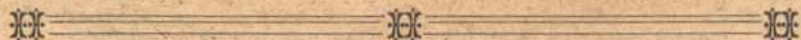
Els compradors d'EN PATUFET amb suplement, de Barcelona, deurán presentar tots els suplementes de la novela en la nostra Administració, i se'ls entregará un número.

Els que portin a enquadrernar la novela rebrán un altre número.

A l'acabar-se la distribució de números, procedirem al sorteig, que serà públic.

Els premis grossos serán sis i per cada un d'ells hi haurà cent premis per als números més pròxims.

Si durant el temps fixat per a recollir el número, deixés de fer-ho algú que hi tingüés dret, se li donará, en son dia, un número per al sorteig següent.

EL NOU FOLLETÓ

La familia del capità Delmar

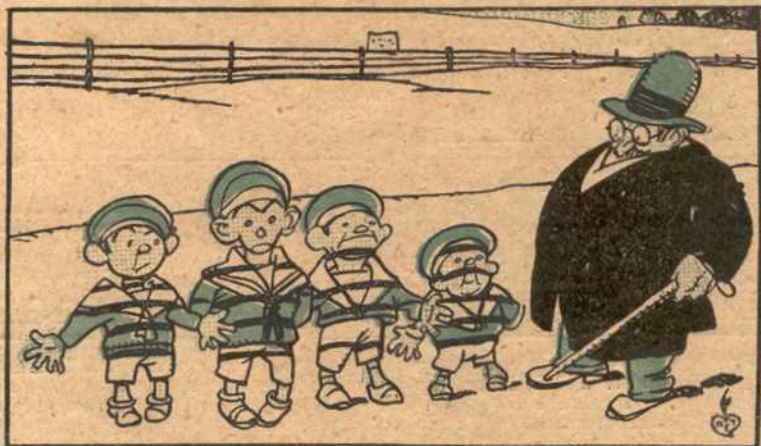
Aquesta nova noveleta, escrita expressament per a EN PATUFET per en Josep M.ª Folch i Torres, captivarà amb seguretat l'atenció dels nostres lectors i serà, sans dubte, una de les que més els plaurán, ja que en ella hi concorren totes les circumstancies:

INTERESSANT, INSTRUCTIVA, AMENA

sense comptar amb els molts atractius que reuneix, tant per la qualitat dels personatges, com pels llocs on se desenrotllen les interessantes escenes.

El mestre. — Mireu, nois: això és una cebra. Aquest animal es caracteritza per aquestes ratlles que té en tot el seu cos.

Els nois. — ¡Senyor mestre! no més de mirar aquesta bestia tots ens hem convertit en cebres.